הצעת חוק השידור הציבורי הישראלי (תיקון – תקציב תאגיד השידור הישראלי), התשפ"ד-2024

נייר עמדה

התנועה למען איכות השלטון בישראל

האגף הכלכלי

נובמבר 2024

א. מבוא

1. בשם התנועה למען איכות השלטון בישראל, ע.ר. (להלן: "**התנועה**"), אנו מתכבדים להביא את עמדתנו בעניין הצעת חוק השידור הציבורי הישראלי (תיקון – תקציב תאגיד השידור הישראלי), התשפ"ד-2024 (להלן: "**הצעת החוק**").

2. עניינה של הצעת החוק בשינוי שני היבטים מרכזיים בחוק השידור הציבורי הישראלי, תשע"ד-2014 כלהלן: הראשון, שינוי מקור המימון העיקרי של תאגיד השידור הציבורי והחלפתו מתקציב קבוע לתקציב בלתי קבוע שמקורו בתקציב המדינה; והשני, שינוי הגוף המאשר את תקציב ההוצאה השנתי של התאגיד ממועצת התאגיד, לממשלת ישראל.

3. ביום 6.11.2024 אושרה הצעת החוק במליאת הכנסת בקריאה טרומית וביום 12.11.2024 החליטה ועדת הכנסת כי הצעת החוק תידון בוועדת הכלכלה, וזאת **בניגוד לעמדת הייעוץ המשפטי לממשלה** אשר עמדו על כך כי יש להתנגד להצעת החוק.[1]

4. כבר בפתח הדברים נבקש להדגיש כי **התנועה מתנגדת בתכלית להצעת החוק בכללותה**. המדובר אפוא בהצעת חוק שתוביל לפגיעה קשה בעקרונות יסוד דמוקרטיים, בחופש העיתונות ובחופש הביטוי, בדגש על חופש הביטוי הפוליטי שהוא כידוע "**היהלום שבכתר חופש הביטוי**",[2] והכל כפי שיפורט להלן.

5. ההדגשות במסמך אינן במקור.

ב. התיקונים המוצעים

6. חוק השידור הציבורי הישראלי, תשע"ד-2014 (להלן: "**החוק**" או "**חוק השידור הציבורי**") הקים את תאגיד השידור הציבורי (להלן: "**התאגיד**", "**תאגיד השידור**" או "**תאגיד השידור הציבורי**") במטרה לבסס שידור ציבורי איכותי ויעיל בישראל, להחליף את שידורי "רשות השידור" בטלוויזיה וברדיו, ולהוות מקור יצירה ותוכן באינטרנט ובאמצעים הדיגיטליים השונים. ההחלטה על הקמת תאגיד השידור התבססה על המלצת הוועדה לבחינת המתווה לשידור הציבורי העתידי בישראל, שמונתה על ידי שר התקשורת ב-2013, ובראשה עמד מר רם לנדס (להלן: "**ועדת לנדס**"). הוועדה ערכה בחינה מעמיקה של השידור הציבורי בישראל, והמליצה על הקמת תאגיד ציבורי חדש, עצמאי ויעיל, לצד סגירת רשות השידור. בין יתר הוראות החוק, נקבעו הוראות שמבטיחות את עצמאותו של תאגיד השידור ואת אי-תלותו בדרג הפוליטי.[3]

7. החוק ביקש לקבוע את תקציב התאגיד באופן המבטיח עצמאות תקציבית החיונית לשמירה על עצמאותו. בהתאם לכך, סעיף 80 לחוק קובע כי מידי שנה יועברו 650 מיליון שקלים ממימון קבוע שמעביר משרד התחבורה לתאגיד. שאר התקציב, כ-100-200 מיליון שקלים, מתבסס על הכנסות מתשדירי פרסומות ומשימוש מסחרי ופרטי בחומר הארכיוני של התאגיד.[4] סעיף 80(ג) לחוק השידור הציבורי, קובע כי התקציב שיועבר ממשרד התחבורה ינוכה מסך סכומי אגרת הרישיון והעברתו לא תימנה בחוק תקציב שנתי כהגדרתו בחוק יסודות התקציב.

---

[1] הצעת חוק השידור הציבורי (תיקון – תקציב תאגיד השידור הישראלי), התשפ"ד-2024, מס' פ/4736/25 (חוות דעת הייעוץ המשפטי לממשלה 3.11.2024) (להלן: "**חוות דעת היועמ"שית**").

[2] בג"ץ 5239/11 **אבנרי נ' הכנסת**, בפס' 24 לפסק דינו של כב' השופט (כתוארו אז) הנדל (נבו, 15.4.2015).

[3] בג"ץ 2996/17 **ארגון העיתונאים בישראל - הסתדרות העובדים הכללית החדשה נ' ראש הממשלה**, בעמ' 11 (נבו, 23.1.2019) (להלן: "עניין **ארגון העיתונאים**"); ראו גם סעיף 7 לחוק המפרט את תפקידי התאגיד.

[4] יסמין גואטה "השרים ידונו בהצעת חוק להשתלטות פוליטית על תקציב תאגיד כאן" **The Marker** (3.11.2024), https://www.themarker.com/advertising/2024-11-03/ty-article/.premium/00000192-ee08-dd31-a9be-ff0b1fcf0000.

8. הצעת החוק, שואפת לשנות מן היסוד את אופן תקצוב תאגיד השידור הציבורי, המוסדר כאמור בחוק השידור הציבורי, בשני אספקטים משמעותיים: <u>הראשון</u>, **מקור המימון העיקרי הקבוע של התאגיד** – מוצע כי הסכום שמקורו באגרות רישיון רכב מנועי שגובה משרד התחבורה ומעביר ישירות לתאגיד – יוחלף במימון שאינו קבוע, אשר מקורו יהא מתקציב המדינה וייקבע מדי שנה במסגרת חוק התקציב השנתי על ידי הממשלה.

9. <u>השני</u>, **הגורם המאשר של תקציב התאגיד** – מוצע כי הממשלה תהיה הגורם המאשר את תקציב ההוצאה השנתי של התאגיד, בניגוד למצב הקיים כיום, בו מועצת התאגיד משמשת כגורם המאשר. כך, יוער כי הצעת תקציב התאגיד כוללת הן פירוט של ההוצאות התפעוליות הצפויות והן פירוט של סכומי ההוצאה המוערכים, ובהם גם תקרות הוצאה לתחומי תוכן שונים, כגון תקרות להפקות תרבות ובידור, שידורי ספורט וכן שידורי חדשות (כולל שידורי רדיו).

10. כך למעשה, בהתאם להצעה הנוכחית, מועצת התאגיד תעביר את הצעת התקציב של התאגיד לאישור הממשלה, אשר תהיה רשאית, לאחר שתינתן לתאגיד הזכות להשמיע את טענותיו, "**לשנות או לבטל פרט כלשהו בתקציב התאגיד**". מרגע אישור התקציב על ידי הממשלה, יחויב התאגיד, ככלל, לפעול בהתאם לתקציב זה ללא כל חריגה.

ג. <u>עמדת התנועה</u>

11. חוק תאגיד השידור הציבורי, שנחקק בשנת 2014, נועד לשמור על עצמאותו התקציבית של התאגיד, ולמנוע התערבות פוליטית בתכניו מצד הממשלה. כך, כבר בדברי ההסבר להצעת חוק תאגיד השידור הציבורי הובהר בפירוש כי:[5]

> "נוכח תפקידיו המיוחדים של תאגיד השידור הציבורי ומרכזיותו בחברה דמוקרטית, יש חשיבות מיוחדת לעצמאותו של תאגיד השידור הציבורי ולמקצועיותו. אם ייקבע תקציב תאגיד השידור הציבורי במסגרת תקציב המדינה, הוא יהיה חשוף להפחתות ולתוספות תקציביות ייעודיות ורוחביות. **מצב זה יוצר חשש להגדלה משמעותית של תלותו של התאגיד בממשלה**".

12. דברים דומים הובעו גם בדו"ח **ועדת לנדס** בו הובהר כי יש להבטיח את עצמאותו התקציבית של התאגיד ולהימנע בכל תוקף מתלותו בממשלה, וכן להבטיח מקור תקציבי יציב שאינו תנודתי:[6]

> "לראיית הוועדה, **במצב בו תקציב הגוף ייקבע במסגרת תקציב המדינה, הוא יהיה חשוף להפחתות ולתוספות תקציביות ייעודיות ורוחביות ובכך תגדל משמעותית תלותו בממשלה**, הוועדה שואפת להימנע ממצב זה, ככל הניתן. הוועדה ממליצה כי הפתרון לתקצוב הנוסף ייקבע על ידי השר הממונה ושר האוצר בהתאם לעקרונות הבאים:
>
> א. שמירה על **עצמאות תקציבית** של הגוף ומניעת יכולת התערבות של הממשלה בקבלת החלטות השוטפות של הגוף.
>
> ב. קביעת **מקור תקציבי יציב** שאינו תנודתי ברמת ההכנסות משנה לשנה על מנת לייצר למשדר הציבורי יכולת תכנון ארוכת טווח.
>
> ג. **מסגרת תקציבית קבועה**, שלא ניתן יהיה לבצע בה שינויים אלא בחקיקה ראשית ובאישור שר האוצר. על מנת שתקציב זה יהיה קשיח, יימנע גידול מופרז

[5] דברי ההסבר לסעיף 63 בהצעת חוק השידור הציבורי, התשע"ד-2014, ה"ח 869, 732.
[6] הוועדה לבחינת המתווה לשידור הציבורי העתידי בישראל, **דו"ח הוועדה**, בע"מ 89-88 (2014).

בתקציב המשדר הציבורי או הפחתה שתפגע ביכולתו לעמוד ביעדיו כפי שנקבעו בהמלצות אלה [...]."

13. **לעמדת התנועה, הצעת החוק הנוכחית מכרסמת בעצמאותו התקציבית של תאגיד השידור הציבורי ואי-תלותו בתקציב המדינה, ומחלישה את עצמאותה של מועצת התאגיד בקביעת מדיניות השידורים, ובכך עשויה להוביל לפגיעה קשה בעמודי התווך של עצמאות התאגיד ושל השידור הציבורי בישראל. וזאת כאמור לעיל, בניגוד מובהק לתכלית החוק ובניגוד לעמדת הוועדה המקצועית.**

14. ברי כי בכל הנוגע לתאגיד שידור ציבורי, השתת מגבלות תקציביות משמעותיות תוך הימנעות מקביעת מודל תקצוב חלופי שישמר את עצמאות השידור הציבורי, מובילה לאחת משתי תוצאות בלתי רצויות: האחת, פעילות לסגירת תאגיד השידור באמצעות הגבלתו; השנייה, פעולה להכפפתו לרצונו הפוליטי של השלטון המכהן. שתי האפשרויות הללו, למרבה הצער, מוכרות היטב ממדינות שחוו שחיקה דמוקרטית משמעותית בשנים האחרונות, ושתיהן אינן מקובלות במדינה דמוקרטית ליברלית.

15. פועל יוצא מהישענות על תקציב המדינה ושלילת מקור ההכנסה הנוסף, היא תלות משמעותית של התאגיד בתקציב שיינתן לו, על פי שיקולי הממשלה המכהנת. כך, שיקולים פוליטיים יוכלו להשפיע על הסדרת תקציב תאגיד השידור, וייצרו אפקט מצנן שיפעיל לחץ על התאגיד וישפיע על התוכן שיפיק. כאמור לעיל, **השפעתו של הדרג הפוליטי על השידור הציבורי וחוסר עצמאותו של התאגיד, עלולים להוביל לפגיעה בחופש העיתונות והיכולת לבקר את השלטון ופעולותיו**.

16. הישענות התאגיד על תקציב המדינה, כפי שמוצע בתזכיר החוק, עלולה להוביל את התאגיד לפעול תוך ניסיון לשאת חן בעיניי הממשלה המכהנת ולהיות מורתע מהשמעת ביקורת עליה. כך למשל, הדבר עלול להוביל לתופעות כגון סיקור אוהד של הממשלה המכהנת על מנת להגדיל את התקציב, ובו בזמן להימנע מסיקור ביקורתי על הממשלה מחשש לפגיעה בתאגיד על ידי קיצוץ בתקציב. כך למעשה, השלטון ישלוט באופן עקיף על התוכן שהתאגיד מפרסם, כך שייטה לטובתו.

17. בבג"ץ 2996/17 **ארגון העיתונאים בישראל – הסתדרות העובדים הכללית החדשה נ' ראש הממשלה** (נבו, 23.1.2019) היטיבה לתאר כב' השופטת ברק-ארז את האתגר הטמון בשידור הציבורי:[7]

> "הסכנה הרובצת לפתח, כל העת, היא שהשידור הציבורי – המבוסס על פעילותם של גופים מינהליים – יהיה כפוף להשפעה שלטונית, באופן שייצור הטיה אחרת, מסוכנת אף יותר, של הזירה התקשורתית. במובן זה קיים בנושא השידור הציבורי מעין מתח מובנה המתבטא בכך שעל אף שהשידור הציבורי מיועד לפעול כ"ערוץ של המדינה" – התפיסה המקובלת היא כי המדינה אינה רשאית לקבוע אילו דעות יושמעו בו או להתערב בתכנים המשודרים בו באופן שאינו עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי. [...] על כך יש להוסיף, כי **החשש לפגיעה בחופש הביטוי בפעילותם של גופי שידור ציבוריים אינו נוגע רק למקרים של התערבות ישירה, אלא גם לתנאי היסוד המבניים שעניינם הפרדה בין השלטון לבין דפוסי הניהול בתאגיד**."

18. עוד פסק המשנה לנשיאה (כתוארו אז) מלצר באותו עניין והבהיר:[8]

> "במציאות שבה שוק התקשורת נשלט על-ידי קבוצה מצומצמת יחסית של בעלי אינטרסים, ישנו חשש כי "שוק הדעות" יכיל בתוכו מנעד דעות מצומצם בלבד, מתחם אשר עשוי לשקף, כך יש להניח, את האינטרסים של בעלי השליטה בשוק, או לנטות לדעותיהם [...]. חשש זה מצדיק, בתפיסה המערבית האירופאית

[7] עניין **ארגון העיתונאים**, לעיל ה"ש 3, בפס' 3 לפסק דינה של כב' השופטת ברק-ארז.

[8] **שם**, בפס' 35-36 לפסק דינו של המשנה לנשיאה (כתוארו אז) מלצר; ראו גם: בג"ץ 6218/93 **כהן נ' לשכת עורכי הדין**, פ"ד מט(2) 529, בפסק דינו של הנשיא מ' שמגר (1995) (בדעת מיעוט לעניין התוצאה האופרטיבית).

> המקובלת [...] הטלת חובה על המדינה לפעול לתיקון המצב. מאחר שגיוונו של שוק הדעות לא יכול להיעשות באמצעות מתן זכות קנויה לכל אזרח להתבטא כרצונו באמצעי התקשורת ההמוניים, **התגבשה התפיסה לפיה כדי למלא את חובתה הנ"ל – על המדינה לדאוג לכך שהתקשורת תנסה לשקף בפועל את מגוון הדעות והרעיונות הקיימים בחברה"**.

19. **למרבה הצער, הסכנות המתוארת בפסק הדין קורמות עור וגידים בהצעת החוק**. תנאי היסוד המבניים שעניינם הפרדה בין השלטון לבין דפוסי הניהול בתאגיד מופרים, והשפעת הדרג הפוליטי על ניהול התאגיד דרך תקציב המדינה עשויה להוות את אותה התערבות עקיפה המובילה לפגיעה בחופש הביטוי.

20. בתוך כך אף הדגיש המשנה לנשיאה באופן חד וברור כי: "**<u>כפועל יוצא מכך, הרי שמשנוסד שידור ציבורי – אין לבטלו</u>**, כשם שאין לבטל מכרז שנערך, אף אם לא הייתה חובה לקיימו מלכתחילה".[9]

21. לאור זאת, פסק בית המשפט העליון הנכבד כי השידור הציבורי חייב להיות **בלתי-תלוי לחלוטין מהתערבות פוליטית**; וכי התערבות שלטונית בו, מהווה הכפפה אסורה של התקשורת, שאמורה להיות עצמאית למאווייו של השלטון וככזו היא פוגעת בחופש העיתונות במובנו הרחב.[10]

22. זאת ועוד, כפי שסבר גם הייעוץ המשפטי לממשלה,[11] לעמדת התנועה הדרישה כי תקציב התאגיד יותנה באישור הממשלה מערערת באופן מהותי את סמכותה החוקית של מועצת התאגיד לממש את אחריותה לקביעת מדיניות התאגיד, כפי שנקבע לה בדין.

23. בנוסף, הצעת החוק סותרת גם את עקרונות היסוד של מימון תאגיד שידור ציבורי עצמאי, הנקי מהתערבות פוליטית כפי שנוסחו על ידי איגוד השידור האירופי (European Broadcasting Union; להלן: "**EBU**").

24. במסמך מיוחד של ה-EBU, הובהר כי אף שמטבע הדברים הפוליטיקה משפיעה על הקצאת המשאבים ובכלל זה בתחום השידור הציבורי, על מנת להבטיח את **עקרון העצמאות התקציבית** של תאגיד שידור ציבורי, יש ליצור מנגנונים שיבטיחו כי גובה המימון לתאגיד לא יושפע משיקולים פוליטיים או מסחריים זרים, אלא ייקבע אך ורק לפי האינטרס הציבורי. עוד צוין כי מנגנונים מקובלים לקביעת גובה התקצוב הם כאלה אשר כוללים מומחים שאינם חברי פרלמנט ואינם חברים בתאגיד עצמו. למעשה, מנגנון תקצוב התאגיד, המוצג כהכרחי לקיומו של תאגיד שידור נקי מהתערבות פוליטית הוא **בדיוק המנגנון אותו מבקשת הצעת החוק לבטל**.[12]

25. עיקרון נוסף שמדגיש מסמך ה-EBU לגבי מימון ועצמאות הוא **הדרישה לתקציב יציב וברמה נאותה**. יציבות התקציב נועדה להבטיח מימון לטווח ארוך שיאפשר לתאגיד לתכנן קדימה ולהיערך לשינויים בתקשורת, בעוד שרמה נאותה מתייחסת למשאבים שיאפשרו לגוף השידור לממש את תפקידו הציבורי, כולל הפקת שידורי אקטואליה והפקות מקור מגוונות. כמו כן, הומלץ כי קביעת התקציב תיעשה בידי מומחים עצמאיים ולא בידי גורמים פוליטיים, תוך שימוש במתודולוגיה שקופה. ואולם, **הצעת החוק**

---

9 **שם**.
10 **שם**, בפס' 39.
11 **חוות דעת היועמ"שית**, לעיל ה"ש 1, בעמ' 2.
12 יהודה טרואן **עקרונות להבטחת עצמאות גופי שידור ציבורי באיחוד האירופי**, 15-14 (הכנסת, מרכז מחקר ומידע 2024) (להלן: **"ממ"מ"**); European Broadcasting Union (EBU), Legal Focus: Public Funding Principles for Public Service Media, December 2017.

מבטלת הלכה למעשה גם את תקציבו היציב של התאגיד ומעניקה לידי גורמים פוליטיים את השליטה בו.[13]

26. **לאור האמור לעיל, עומדת התנועה על כך <u>שהצעת החוק הינה בלתי חוקתית ופוגעת פגישה קשה בחופש הביטוי ובחופש העיתונות</u>** – בין אם מטרתה דה-פקטו להכפיף התאגיד לדרג הפוליטי ובין אם מטרתה להוביל לסגירת התאגיד על ידי הגבלתו התקציבית.

27. ודוק, חששות אלה אינן ספקולציות או נבואות זעם – את תכליתה האמיתית של הצעת החוק – הבהיר באופן גלוי וברור שר התקשורת, ח"כ שלמה קרעי, במליאת הכנסת עת אושרה הצעת החוק בקריאה טרומית:[14]

> "... יש פה שני מישורים: **יש את המישור של הפיקוח התקציבי או קביעת מדיניות – יכול להיות שאנחנו נחליט, שוועדת הכלכלה או הממשלה תגיד: אנחנו בכלל לא רוצים חדשות ואקטואליה**, אנחנו רוצים שאת הכסף תשקיעו בהפקות מקור, ביצירה הישראלית, גם שם במגוון דעות של הציבור הישראלי, **אבל חדשות ואקטואליה יש לנו מספיק בשוק**, אנחנו רוצים לפתוח את השווקים לתחרות, לפתוח ערוצים חדשים, לאפשר לשחקנים חדשים להתמודד.
>
> [...]
>
> אין שום סיבה – כמו שאמר חבר הכנסת בוארון, הפה שאסר הוא הפה שהתיר – אם נתנו לפני שמונה שנים לתאגיד תקציב אקס-טריטוריה, אין שום בעיה למחוק, לממשלה, לבוא ולומר: אנחנו רוצים לשקול מחדש את ההסדר הזה. יש כאן הון עתק של הציבור, שיכול להיות שהולך למקומות שהם לא מאוזנים ולא מספיק טובים, ואולי בשוק הפרטי יש מענה מספיק טוב לעניין הזה, לחלק מהנושאים שבהם תאגיד השידור מתעסק. **אנחנו לא צריכים כסף ציבורי שילך על חדשות ואקטואליה. אתם רוצים חדשות ואקטואליה? תהיו פרטיים. אתם רוצים שלא נתערב? שלא יהיה פיקוח ציבורי? תהיו פרטיים.**
>
> [...] ואנחנו נוציא למכרז תדרים חדשים ואנחנו נסיר את המגבלות מהרדיו האזורי **ואנחנו נפעל לסגירת גלי צה"ל ולהפרטת גלי צה"ל ולהפרטת החדשות והאקטואליה בשידור הציבורי.**
>
> כל זה תהליך שמי שמנסה לצייר אותו כפגיעה בחופש הביטוי לא מבין חופש הביטוי מהו. **אנחנו רוצים לתת לשוק הפרטי, לעיתונאים, לשדר ולומר ככל שהם רוצים, אבל לא במימון ציבורי, לא בכספי ציבור שמתבזבזים ללא פיקוח ציבורי**, תוך הטיה משמעותית, תוך חוסר מגוון, תוך אי-עמידה בדרישות החוק, תוך שידור נגד מדינת ישראל בערוץ בערבית של התאגיד מכאן 33".

28. כך, במופגן הצהיר שר התקשורת כי בניגוד למטרת החוק המוצהרת כפי שהובאה בדברי ההסבר, לכאורה הצורך לקצץ בתקציב התאגיד לאור הקיצוצים הרוחביים הנדרשים על מנת לעמוד בהתחייבויות הנדרשות עקב המלחמה[15] – מטרתו האמתית של החוק היא לאפשר לממשלה לסגור את תאגיד השידור או לחלופין לשלוט בתכניו.

29. כפי שהיטיבה חה"כ מירי רגב לבטא גישה זו: "**מה שווה התאגיד אם אנחנו לא שולטים בו?**".[16]

---

[13] **ממ"מ**, לעיל ה"ש 14, בעמ' 16-15.

[14] ד"כ 6.11.2024, 259-258, 264.

[15] דברי ההסבר להצעת חוק השידור הציבורי הישראלי (תיקון – תקציב תאגיד השידור הישראלי), התשפ"ד–2024, פ/4736/25.

[16] אלירן מלכי "מירי רגב: "מה שווה התאגיד אם אנחנו לא שולטים בו?" **כלכליסט** (31.7.2016), https://www.calcalist.co.il/marketing/articles/0,7340,L-3694416,00.html.

30. עוד יובהר כי עמדת התנועה כעמדת הייעוץ המשפטי לממשלה אשר הדגיש מפורשות כי "**הצעת החוק פוגעת באופן קשה בעצמאותו של תאגיד השידור הציבורי**". בתוך כך, צוין בחוות דעתה של היועצת המשפטית כי:[17]

> "**ההצעה נותנת בידי הממשלה שליטה ישירה בכלי תקשורת מרכזי, ויוצרת תשתית להשפעה פוליטית ישירה על התכנים שישודרו**. כל אלה כרוכים בפגיעה חמורה בזכויות החוקתיות לחופש הביטוי וחופש העיתונות, בדגש על חופש הביטוי הפוליטי, המהווים עקרונות יסוד במשטר דמוקרטי".

31. טרם סיום, אין להתעלם מכך שהצעה זו מהווה צעד נוסף בניסיונות חוזרים ונשנים להשתלט על אמצעי התקשורת ושוק התקשורת בישראל באופן בוטה, הסותר את ערכי היסוד של מדינת ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית.[18]

32. לסיכום, לעמדת התנועה החוק המוצע פוגע פגיעה קשה בחופש הביטוי ובחופש העיתונות. כך, עלול החוק ליצור תאגיד שידור ציבורי התלוי הלכה למעשה ברצונה של הממשלה, באופן המערער על עצמאותו ומרתיעו מלהציג תכנים מורכבים ומגוונים, גם כאלה שאינם עולים בקנה אחד עם עמדת הממשלה, ופונים לכלל הציבור בישראל. מצב זה עלול לסכל את יכולתו של התאגיד למלא את תפקידו המהותי כגוף שידור ציבורי עצמאי, פלורליסטי ואיכותי, כנדרש בחוק.

בברכה ובכבוד רב,

אריאל ברזילי, עו"ד
ראש האגף הכלכלי

טלילה דביר, עו"ד
האגף הכלכלי

מייקל ויזר
רכז האגף הכלכלי

---

17 **חוות דעת היועמ"שית**, לעיל ה"ש 1, בעמ' 3.

18 ראו למשל: **טל הלל** "שיטת הסלמי של קרעי: מעקב זולת אחר תכנית הממשלה להשתלטות על התקשורת" **זולת לשוויון וזכויות אדם** (7.11.2024), https://shorturl.at/U9ztw; תהילה אלטשולר-שוורץ ואלעד גיל **פוליטיזציה של הרייטינג: הסכנה מאחורי חוק חובת הצגת נתוני צפייה** (המכון הישראלי לדמוקרטיה 2024).